

บทที่ ๕

สรุปผลการวิจัยและ เสนอแนะ

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาเปรียบเทียบ เสียงและระบบ เสียงภาษาลาวพวนมาบปลาเค้าของผู้พูด
ภาษาที่มีอายุต่างกันครั้งนี้ พอสรุปได้ดังนี้

๑. ระบบเสียง

๑.๑ ระบบวรรณยุกต์ ภาษาลาวพวนมาบปลาเค้ามีวรรณยุกต์ ๕ หน่วย

เสียงคือ

- ว.๑ วรรณยุกต์ ต่ำ-ขึ้น [๒๔]
- วรรณยุกต์ กลาง-ขึ้น [๓๔]
- ว.๒ วรรณยุกต์ ต่ำ-ขึ้น-ตก [๒๓๒]
- ว.๓ วรรณยุกต์ กลาง-ระดับ [๓๓.]
- ว.๔ วรรณยุกต์ สูง-ตก [๔๑]
- ว.๕ วรรณยุกต์ สูง-ระดับ จบลงที่เสียงกักที่เส้นเสียงตอนจบ
พยางค์ [๔๔?]
- วรรณยุกต์ สูง-ระดับ [๔๔]

๑.๒ ระบบพยัญชนะ

ภาษาลาวพวนมาบปลาเค้า มีพยัญชนะเดี่ยว ๒๐ หน่วยเสียง คือ p,
ph, b, t, th, d, k, kh, ?, c, f, s, h, m, n, ɲ, ɳ, l, w, j เสียง
เหล่านี้เป็นพยัญชนะต้นได้ทุกเสียง แต่เป็นพยัญชนะท้ายได้เพียง ๗ เสียง คือ -p, -t,
-k, -?, -m, -n, -ɳ นอกจากนี้ยังมีพยัญชนะควบกล้ำอีก ๑ เสียง คือ kw-

๑.๓ ระบบสระ

มีจำนวนหน่วยเสียงสระเดี่ยว ๑๔ หน่วยเสียง คือ i, i:, e, e:, ɛ, ɛ:, a, a:, ʊ, ʊ:, ɤ, ɤ:, o, o:, ɔ, ɔ:, สระประสมสองเสียง ๑๔ เสียง คือ iu, eu, ɛu, ai, a:i, au, a:u, ui, xi, oi, ɔi, ia, wa, ua และสระประสมสามเสียง ๓ เสียง คือ iau, wai, uai

๑.๔ โครงสร้างพยางค์

ภาษาลาวพวนมาบปลาเค้า มีโครงสร้างพยางค์ ๕ แบบคือ

T
CVN

C(C)^TVS

C(C) $\left\{ \begin{array}{c} T \\ V: \\ T \\ VV \\ T \\ VVV \end{array} \right\}$

C(C) $\left\{ \begin{array}{c} T \\ V \\ T \\ VV \end{array} \right\}$ N

C(C) $\left\{ \begin{array}{c} T \\ V: \\ T \\ VV \end{array} \right\}$ S

*

๒. การเปรียบเทียบเสียงภาษาลาวพวนของผู้พูดภาษา ๔ กลุ่มอายุ

เสียงซึ่งผู้พูดภาษา ๔ กลุ่มอายุ ออกเสียงเหมือนกัน คือ

๒.๑ วรรณยุกต์

ส่วนใหญ่ผู้บอภาษาออกเสียงวรรณยุกต์คล้ายคลึงกัน ยกเว้นวรรณยุกต์ในกล่อง DS คือ DS ๑-๒-๓ ผู้บอภาษา ๔ กลุ่มอายุ ออกเสียง ๓ แบบ คือ แบบลาวพวน [๓๔] แบบไทยเพชรบุรี [๓๓] และแบบไทยกรุงเทพฯ [๒๑] ในลักษณะแปรอิสระโดยมีอัตราส่วนดังนี้คือ

* ไม่มีโครงสร้างพยางค์แบบ .CCVVV, CCVVN และ CCVVS

ผู้พูดภาษาที่มีอายุ ๖๐ ปีขึ้นไป ออกเสียงวรรณยุกต์ในกล่อง DS ๑-๒-๓ แบบลาวพวน [๓๔] มากที่สุด ออกเสียงแบบไทยเพชรบุรี [๓๓] รองลงมา และออกเสียงแบบไทยกรุงเทพฯ [๒๑] น้อยที่สุด ผู้พูดภาษาในกลุ่มอายุ ๔๕-๕๔ ปี พูดทำนองเดียวกับกลุ่มแรก แต่อัตราการออกเสียงแบบลาวพวนและแบบไทยเพชรบุรีลดลงเล็กน้อย และออกเสียงแบบไทยกรุงเทพฯ เพิ่มขึ้น ผู้พูดภาษากลุ่มอายุ ๓๐-๔๔ ปี ออกเสียงไทยเพชรบุรีมากที่สุด ออกเสียงลาวพวนกับเสียงไทยกรุงเทพฯ อัตราใกล้เคียงกัน โดยที่มีเสียงไทยกรุงเทพฯ น้อยกว่าประมาณ ๗% ส่วนผู้พูดภาษากลุ่มสุดท้ายที่มีอายุน้อยที่สุดออกเสียงไทยกรุงเทพฯ มากที่สุด เสียงไทยเพชรบุรีเป็นลำดับรองลงมา และออกเสียงลาวพวนประมาณ ๔% เท่านั้น เมื่อเรียงลำดับการออกเสียงวรรณยุกต์ในกล่อง DS ๑๒๓ ตามกลุ่มอายุ ลำดับจากมากไปหาน้อยจะได้ดังนี้

๖๐ ปีขึ้นไป	ลาวพวน - ไทยเพชรบุรี - ไทยกรุงเทพฯ
๔๕-๕๔ ปี	ลาวพวน - ไทยเพชรบุรี - ไทยกรุงเทพฯ
๓๐-๔๔ ปี	ไทยเพชรบุรี - ลาวพวน - ไทยกรุงเทพฯ
๑๕-๒๔ ปี	ไทยกรุงเทพฯ - ไทยเพชรบุรี - ลาวพวน

สำหรับวรรณยุกต์ในกล่อง DS ๔ ผู้บอกภาษา ๔ กลุ่มอายุออกเสียงวรรณยุกต์ ๓ แบบคือ แบบลาวพวน [๔๔] แบบไทยเพชรบุรี [๔๒] และแบบไทยกรุงเทพฯ [๔๔] ในลักษณะแปรสลับกัน โดยมีอัตราส่วนดังนี้ ผู้พูดภาษาอายุ ๖๐ ปีขึ้นไป ออกเสียงแบบลาวพวนมากเท่า ๆ กับเสียงแบบไทยกรุงเทพฯ ออกเสียงแบบไทยเพชรบุรีน้อยที่สุด ผู้พูดภาษากลุ่มอายุ ๔๕-๕๔ ปี ออกเสียงแบบไทยกรุงเทพฯ มากที่สุด ออกเสียงแบบไทยเพชรบุรีอันดับรองลงมา และออกเสียงแบบลาวพวนน้อยที่สุด ผู้พูดภาษากลุ่มอายุ ๓๐-๔๔ ปี ออกเสียงแบบลาวพวนมากที่สุด * แบบไทยกรุงเทพฯ อันดับรองลงมา และแบบไทยเพชรบุรีน้อยที่สุด ส่วนผู้พูดภาษากลุ่มสุดท้ายออกเสียงแบบไทยกรุงเทพฯ มากที่สุด ออกเสียงแบบลาวพวนเป็นลำดับ ๒ และไม่ออกเสียงแบบไทยเพชรบุรีเลย เมื่อเรียงลำดับการออกเสียงวรรณยุกต์ DS ๔ ตามกลุ่มอายุ จากอัตราส่วนมากไปหาน้อยจะได้ดังนี้

* ดูคำอธิบายหน้า ๔๘-๕๔

๖๐ ปีขึ้นไป	ลาวพวน - ไทยกรุงเทพฯ* - ไทยเพชรบุรี
๔๔-๕๔ ปี	ไทยกรุงเทพฯ - ไทยเพชรบุรี - ลาวพวน
๓๐-๔๔ ปี	ลาวพวน - ไทยกรุงเทพฯ - ไทยเพชรบุรี
๑๕-๒๙ ปี	ไทยกรุงเทพฯ - ลาวพวน**

ปรากฏการณ์ดังกล่าวแสดงว่าเสียงวรรณยุกต์ในกล่อง DS ๑๒๓ มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนไปใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ของไทยเพชรบุรี [๓๓] และวรรณยุกต์ในกล่อง DS ๔ มีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนไปใกล้เคียงกับเสียงวรรณยุกต์ไทยกรุงเทพฯ [๔๔] ซึ่งอธิบายได้ว่า สัทลักษณะของเสียงวรรณยุกต์เดิมของภาษาลาวพวนเปลี่ยนไปในทางคล้ายคลึงกับเสียงวรรณยุกต์ของภาษารอบข้างที่มีสัทลักษณะใกล้เคียงกันมากกว่า เช่น

ลาวพวน	ไทยเพชรบุรี	ไทยกรุงเทพฯ	
[๔๔]	[๔๒]	[๔๔]	: เปลี่ยนไปเหมือน ไทยกรุงเทพฯ
[๓๔]	[๓๓]	[๒๑]	: เปลี่ยนไปเหมือน ไทยเพชรบุรี

จากอิทธิพลของภาษาไทยเพชรบุรีและภาษาไทยกรุงเทพฯ ทำให้เกิดเสียงวรรณยุกต์ใหม่ ๓ เสียงในภาษาลาวพวน คือ [๔๒] [๔๕] และ [๒๑] และทำให้เกิดรูปแบบการรวมเสียงวรรณยุกต์ของวรรณยุกต์ในพยางค์ตายเสียงยาว (DL) กับพยางค์ตายเสียงสั้น (DS) ในแถว ๑๒๓ ของผู้พูดภาษากลุ่มอายุ ๓๐-๔๔ ปี ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่มีลักษณะต่างจากกลุ่มอื่น ๆ แต่จำนวนหน่วยเสียงวรรณยุกต์ยังคงเท่าเดิม

สำหรับเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ตายที่มีสระเสียงสั้นตามด้วยพยัญชนะกักที่เส้นเสียง [-ʔ] ที่ตรงกับภาษาไทยกรุงเทพฯ CV:K^T ผู้พูดภาษาลาวพวนทั้ง ๔ กลุ่มอายุออกเสียงคล้ายคลึงกันคือ

* ออกเสียงแบบลาวพวนเท่า ๆ กับแบบไทยกรุงเทพฯ

** ไม่ออกเสียงไทยเพชรบุรีเลย

๑. ออกเสียงวรรณยุกต์ ๓ [๓๓] แปรอิสระกับวรรณยุกต์ [๒๑].

ในพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรสูงและอักษรกลาง (DS ๑๒๓)

๒. ออกเสียงวรรณยุกต์ ๔ [๔๔] แปรอิสระกับวรรณยุกต์ ๔ [๔๒]

ในพยางค์ที่มีพยัญชนะต้นเป็นอักษรต่ำ (DS ๔)

๒.๒ พยัญชนะ

ผู้พูดภาษาทั้ง ๔ กลุ่มอายุออกเสียงพยัญชนะส่วนใหญ่คล้ายคลึงกัน แต่มีบางเสียงที่มีลักษณะพิเศษออกไปเช่น

๒.๒.๑ พยัญชนะต้น

ก. ในคำบางคำ การออกเสียงพยัญชนะ h อยู่ในระยะเวลาการเปลี่ยนแปลงด้วยอิทธิพลคำยืมจากภาษาไทย ผู้พูดภาษากลุ่มอายุมากออกเสียง [h] และผู้พูดภาษากลุ่มอายุน้อยออกเสียง [h] ~ [l]

ข. หน่วยเสียงพยัญชนะ ɲ อยู่ในระยะเวลาเปลี่ยนแปลงคือ ผู้บอกภาษา ๔ กลุ่มอายุออกเสียง ɲ เป็น [ɲ] และ [j] แปรอิสระกัน โดยที่ผู้บอกภาษาในกลุ่มอายุ ๖๐ ปีขึ้นไปออกเสียง [ɲ] มากกว่ากลุ่มใด ๆ คือ ๖๘.๒% และออกเสียง [j] น้อยที่สุด คือ ๓๒.๔% และผู้บอกภาษากลุ่มอายุ ๑๕-๒๔ ปี ออกเสียง [ɲ] น้อยที่สุดคือ ๑๒.๔% และออกเสียง [j] มากที่สุดคือ ๘๘% ส่วนผู้บอกภาษาอีก ๒ กลุ่มที่เหลือออกเสียง [ɲ] ~ [j] ในอัตราลดหลั่นกันไปตามช่วงอายุตามลำดับ

จากการที่หน่วยเสียงพยัญชนะ ɲ มีเสียงย่อย ๒ เสียง คือ [ɲ] และ [j] ทำให้เสียงย่อย [j] เกิดซ้อนกับหน่วยเสียง j

ค. การออกเสียงพยัญชนะ s อยู่ในระยะเวลาการเปลี่ยนแปลงด้วยอิทธิพลคำยืมจากภาษาไทยเช่นกัน คือเป็นเสียง [s] ~ [ch] เสียง [s] จะเป็นลักษณะเด่น (marked feature) ของผู้บอกภาษาอายุมาก และ [ch] เป็นลักษณะเด่นของผู้บอกภาษาอายุน้อย ผู้บอกภาษากลุ่มอายุ ๖๐ ปีขึ้นไปออกเสียง [s] ๔๔.๔% และผู้บอกภาษากลุ่มอายุอื่น ๆ ออกเสียง [s] ในอัตราลดหลั่นกันไปตามลำดับ ส่วนเสียง [ch] ปรากฏมากที่สุดในการพูดของกลุ่มผู้บอกภาษาอายุน้อย คือ ๔๗.๔%

เมื่อเทียบอัตราความเร็วของการกลายเสียงของหน่วยเสียง $g \rightarrow [g] \sim [j] \rightarrow [j]$ ซึ่งไปซ้อนกับหน่วยเสียง j และของหน่วยเสียง s ในคำบางคำ ซึ่งกลายเสียงจาก $[s] \rightarrow [ch]$ แล้วจะเห็นได้ว่าการสูญหน่วยเสียง g จะเกิดขึ้นรวดเร็วกว่าการปรากฏของหน่วยเสียง ch

๒.๒.๒ พยัญชนะท้าย

ผู้บอกภาษาทุกกลุ่มออกเสียงพยัญชนะท้ายส่วนใหญ่คล้ายคลึงกัน และพยัญชนะท้าย $[-ʔ]$ ที่เกิดกับสระเสียงสั้นในภาษาลาวพวน ขณะนี้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น ซึ่งเรียกว่าอยู่ในระยะช่วงต่อ (transitional period) คือ ผู้บอกภาษาทั้ง ๔ กลุ่มออกเสียงสระสั้นตามด้วย $[-ʔ]$ แปรอิสระกับสระยาวตามด้วย $[-k]$ อันเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาไทย

๒.๒.๓ พยัญชนะควบกล้ำ kw

ผู้บอกภาษากลุ่มอายุ ๖๐ ปีขึ้นไปออกเสียง kw อย่างเดียว แต่ผู้บอกภาษาอีก ๓ กลุ่มอายุออกเสียง $[kw] \sim [f]$

๒.๓ สระ

ผู้บอกภาษาทั้ง ๔ กลุ่มอายุออกเสียงสระไม่ต่างกันมากนัก แต่มีข้อที่น่าสนใจ เกิดดังต่อไปนี้

ก. ความสั้นยาวของสระในพยางค์ตายที่ลงท้ายด้วยพยัญชนะกักที่ช่องเส้นเสียง $[-ʔ]$ อยู่ในระยะกำลังเปลี่ยนแปลงด้วยเหมือนกัน ผู้บอกภาษาออกเสียงทั้งสระสั้นและสระยาวในลักษณะแปรอิสระ

ข. ในคำบางคำที่ภาษาไทยกรุงเทพฯ เขียนด้วย < ใ > และออกเสียงเป็น $[ai]$ ผู้บอกภาษาอายุมากออกเสียง $[ɜ:]$ และผู้บอกภาษาอายุน้อยออกเสียง $[ai]$ แปรอิสระกับ $[ɜ:]$

ค. สระในคำว่า < เที้ยว เอว > ผู้บอกภาษากลุ่มอายุมาก ๒ กลุ่มแรกออกเสียง $[ɛ:u]$ แต่ผู้บอกภาษากลุ่มอายุน้อยออกเสียงสระในคำว่า 'เที้ยว' เป็น $[ɛ:u]$ แปรอิสระกับ $[iau]$ และออกเสียงสระในคำว่า 'เอว' เป็น $[e:u]$ แทนที่จะเป็น $[ɛ:u]$

จากการศึกษาเสียงและระบบเสียงของภาษาลาวพวนมาแปลค่าโดยวิธีการแบ่งกลุ่มอายุของผู้พูดภาษาออกเป็น ๔ กลุ่ม จะเห็นได้ว่าผู้พูดภาษากลุ่มที่ ๑ ใช้ภาษาลาวพวนเดิมมาก ในขณะที่กลุ่มที่ ๒ และ ๓ เป็นกลุ่มที่ภาษากำลังเปลี่ยนแปลงเพราะอิทธิพลของภาษาไทยเพชรบุรีและภาษาไทยกรุงเทพฯ ส่วนกลุ่มที่ ๔ เป็นกลุ่มที่ใช้ภาษาลาวพวนใหม่ที่เปลี่ยนไปแล้ว แต่อย่างไรก็ตามก็ยังพอมีลักษณะบางประการเหลือให้เห็นว่าเป็นภาษาลาวพวน

ข้อสังเกต

จากการที่พยางค์ที่มีสระ เสียงสั้นตามด้วยพยัญชนะกักที่ช่องเส้นเสียงอยู่ในภาวะเปลี่ยนแปลง เนื่องจากอิทธิพลของภาษาไทยกรุงเทพฯ และไทยเพชรบุรี ทั้งวรรณยุกต์ ความสั้นยาวของสระ และพยัญชนะท้าย ทำให้เห็นแนวการกลายเสียงของคำประเภทนี้ ดังนี้จาก CV^T? → CV^T? → CV^T:k ปัจจุบันเสียงสระและพยัญชนะท้ายของคำบางคำอยู่ในระยะ CV^T? เช่น pa?^T 'ปาก' และในบางคำอยู่ในระยะแปรอิสระระหว่าง CV^T? ~ CV^T:k เช่น [sa?^T ~ sa:^T] 'สอก' บางคำอยู่ในระหว่างการแปรอิสระระหว่าง CV^T? ~ CV^T:k เช่น [ma:^T? ~ ma:k^T] 'หมอก' และบางคำได้เปลี่ยนไปโดยอิทธิพลภาษารอบข้างแล้วอย่างสิ้นเชิง เป็น CV^T:k เช่น ɲw:ak^T 'เหงือก' เป็นต้น

ถ้าหากจะดูในด้านการใช้ศัพท์จะเห็นว่าภาษาของคนกลุ่มนี้เปลี่ยนไปมากแล้วศัพท์บางคำที่มีใช้ในภาษาลาวพวนถิ่นอื่น ๆ ไม่ปรากฏว่ามีใช้ในภาษาลาวพวนของคนกลุ่มนี้ เช่น

- ผู้พูดภาษาทุกกลุ่มใช้คำว่า dɛ:k^๒ 'เดิน' แทน na:ŋ^๑
- ผู้พูดภาษากลุ่มอายุน้อยใช้คำว่า pa?^T 'ปะ' " ta:p^T
- " " lw:m^๒ ta:^๒ 'ลืมนิดา' แทน mɯ:k^๒ ta:^๒
- " " mai^๑ fa:t^๑ ~ mai^๑ kwa:t^๑ 'ไม้กวาด' แทน ɲu:^๒

เป็นต้น

อภิปรายผล

ผลที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่าในอนาคตอันใกล้นี้ ภาษาลาวพวนมาบปลาเค้าจะเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาย ภาษาพูดของคนทั้ง ๔ กลุ่มอายุจะค่อย ๆ เปลี่ยนไปเพราะได้รับอิทธิพลจากภาษารอบข้าง คือ ภาษาไทยเพชรบุรี และไทยกรุงเทพฯ โดยที่ภาษาของคนรุ่นใหม่จะเปลี่ยนเร็วกว่าภาษาของคนรุ่นเก่า และเป็นที่น่าสังเกตว่าเสียงบางเสียง เช่น เสียงวรรณยุกต์ในกล่อง DS ๑๒๓ [๓๔] มีแนวโน้มจะเปลี่ยนไปเหมือนกับเสียงวรรณยุกต์ [๓๓] ในภาษาไทยเพชรบุรี และเสียงบางเสียง เช่น เสียงวรรณยุกต์ในกล่อง DS ๔ [๔๔] มีแนวโน้มจะเปลี่ยนไปเหมือนกับเสียงวรรณยุกต์ [๔๔] ในภาษาไทยกรุงเทพฯ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเสียงในภาษาลาวพวนว่ามีลักษณะใกล้เคียงกับเสียงในภาษาไทยเพชรบุรีหรือไทยกรุงเทพฯ

สิ่งซึ่งน่าสนใจอีกประการหนึ่งก็คือ ในการอธิบายปรากฏการณ์เกี่ยวกับการแปรเปลี่ยนของเสียงบางครั้งความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์เชิงประวัติมีประโยชน์มากสำหรับการวิเคราะห์ตีความข้อมูลภาษาปัจจุบัน เพราะสามารถให้คำตอบบางอย่างได้ เช่น การอธิบายปรากฏการณ์เกี่ยวกับการออกเสียง [ก] ~ [ง] ในภาษาลาวพวน เป็นต้น

ในชุมชนนี้ความเปลี่ยนแปลงไม่ได้เกิดขึ้นกับภาษาแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ปัจจุบันชนบทรวมนิยมประเพณี วัฒนธรรมที่ลาวพวนอื่น ๆ ยังคงเก็บรักษาไว้ก็ไม่ค่อยพบว่ายึดถือปฏิบัติกัน ในหมู่บ้านลาวพวนมาบปลาเค้า หากไม่มีภาษาเป็นเครื่องบ่งชี้แล้วแทบจะไม่ทราบเลยว่าชนกลุ่มนี้เป็นคนไทยเพชรบุรีหรือลาวพวน สาเหตุที่ทำให้ภาษาและวัฒนธรรมของชนกลุ่มนี้เปลี่ยนแปลงเร็วกว่าลาวพวนกลุ่มอื่นมากนั้นน่าจะจะได้ศึกษาต่อไปให้ลึกลงไปทางสังคมวิทยาในเรื่องทัศนคติและความภูมิใจในความเป็นคนพวนว่ามีมากน้อยเพียงใด

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เห็นแนวทางอีกมากมายที่น่าจะได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมในเรื่องต่อไปนี้เป็น

๑. ศึกษาการออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ในภาษาลาวพวนมาบปลาเค้าในลักษณะต่าง ๆ เช่น

- ก. ในการพูดโดยปกติ (casual speech)
- ข. เมื่อรู้สึกตัวและระวัง (careful speech)
- ค. ในการอ่าน (reading style)

ฯลฯ

- ๒. ศึกษาเสียงที่ผู้พูดภาษาคิดว่าตนพูดเปรียบเทียบกับเสียงที่เขาพูดจริง
- ๓. ศึกษาการออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์กับการแบ่งกลุ่มโดยอาชีพ
- ๔. ศึกษาการออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์กับการแบ่งกลุ่มโดยการศึกษา
- ๕. ศึกษาการออกเสียงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์กับการแบ่งกลุ่มโดยเพศ
- ๖. ศึกษาทัศนคติของผู้พูดต่อการออกเสียง [ŋ, ɟ, s, ch] และวรรณยุกต์ใน
กลุ่ม DS ๑๒๓, DS ๔
- ๗. ศึกษาอัตราการเปลี่ยนแปลงของศัพท์
- ๘. ศึกษาภาษาลาวพวน ต.หนองปลาไหล จ. เพชรบุรี อย่างละเอียดโดยแบ่งกลุ่ม
อายุและเปรียบเทียบกับภาษาลาวพวนมาบปลาเค้า
- ๙. ศึกษาทัศนคติของลาวพวนมาบปลาเค้าที่มีต่อภาษาข้างเคียงในลักษณะของ
target language ได้แก่ ภาษาไทยกรุงเทพฯ และภาษาไทยเพชรบุรี

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย